

EL FIGAROT

especial 4 de s

BUTLLETÍ DELS CASTELLERS DE VILAFRANCA Segona època. n.º 5 - Desembre del 1987

després del tres ve el quatre

FORÇA, EQUILIBRI, VALOR I SENY.

Valors que comparteix
Caixa Penedès.

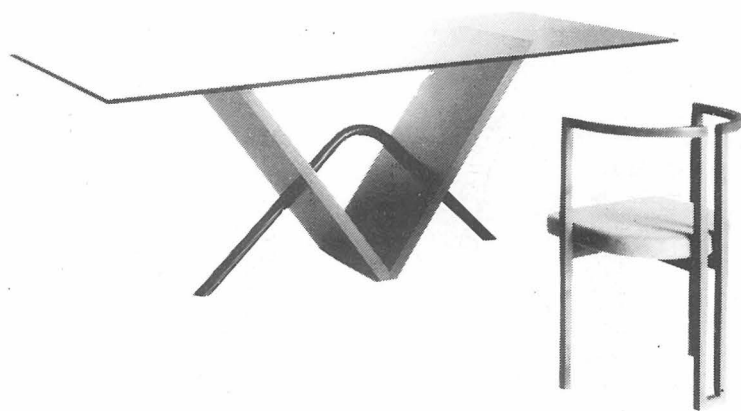
Caixa Penedès

Estem transformant els nostres 4.000 m² d'exposició

Des d'ara
el disseny
és a
Vilafraanca
i als
millors
preus

90
anys
avalen
la nostra
experiència

Quer
M O B L E S

Avinguda Barcelona, 76 - VILAFRANCA DEL Penedès

Edita: Colla Castellers de Vilafranca

Estatge Social: General Prim, 11 - Vilafranca - Aptat. correus 313

Consell de Redacció: Toni Miralles, Joan Roig, Biel Senabre

Col.laboren en aquest número: Joan Bosch, Josep Just, Josep M.ª Llop, Antoni Massanell, Eloi Miralles.

Els articles no signats són responsabilitat de la redacció

Col.laboradors fotogràfics: J.M.ª Petrus, Josep A. Esteve, Josep Torner, Josep Rovira.

Foto portada: Joaquim Aragonès.

(Fotolits cedits per Caixa Penedès)

Amb la col.laboració de la Diputació de Barcelona.

Fotocomposició, fotolits, muntatge i impressió: Gràfiques Kerpe

Dip. L.B. 29.663/86

Editorial

Després del tres ve el quatre

És regla matemàtica, i coneguda per tots, grans i petits en lògica convicció. I aquesta lògica s'ha donat també en la nostra colla. L'endemà de Sant Fèlix vam demostrar a tot el Món Casteller que els nostres intents cap a un castell de nou no havien estat ni eren en va ni, com alguns pensaven, utòpics.

Vam brodar el nostre primer tres de nou, que bé podia haver-se assolit el dia abans però que per motius per tots coneguts -i respectats- no va poder ser. Però no es tracta de fer ara i aquí una anàlisi d'aquest fet, sinó tot el contrari. La consecució del tres de nou ens va esperonar a seguir treballant amb el quatre, la «Gran Carrossa», tal i com podria figurar en la nomenclatura castellera.

L'esforç va valer la pena. El dia 1 de novembre del 1987 ha passat a les pàgines d'or de la història castellera, com també ho va fer el darrer dia d'agost, en haver estat coronats els primers quatre i tres de nou, respectivament, per una colla no vallenga, amb l'ajut de tots els sants o sense, o només d'alguns d'ells, però el cas és que ja són un fet.

Si recordem, el primer intent d'un castell de

nou el vam fer ara fa dos anys i escaig. Era l'inici d'una nova època per a la nostra colla. Si bé passar dels castells de set als de vuit ja és per si mateix prou difícil, el traspàs cap als castells de nou ho és encara més, i amb escreix, sobretot perquè es basa, a part de tenir un bon potencial humà, en una perfecta coordinació i consistència del peu -la pinya-i el folre, que subjecta el castell fins allà on els terços donaran el vist-i-plau i els quarts s'enfilaran per sobre les seves espatlles.

Parafrassejant el «Mènec», tot el *rotllo* ha de ser com un paviment, un cos a cos imantat i inseparable, una unió sòlida on no hi hagi el mínim forat. Aquest *rotllo*, aquesta pinya la vam tenir tant el dia 31 d'agost com l'1 de novembre, i això és d'agrair. I som conscients que és ara quan necessitem més que mai el recolzament i l'ajut d'aquesta gent anònima per continuar en aquesta línia que ja hem començat i que no ha de defallir, mantenint i superant els dos castells que ens han portat al lloc més alt aquesta temporada: el TRES i el QUATRE de NOU. L'any 88 ha de veure'ls descarregats. Pit i amunt!

Jordi Bustos, els castells vistos de dalt estant

Si hi ha algú que veu bé un castell, aquest és molt probablement l'aixecador. Aquest valeros nano, com si fos el guaita del castell, s'enfila dalt de tot per poder observar millor des de la seva talaia tot allò que queda als seus peus. Ben ajupit damunt dels dosos, l'aixecador o cassoleta es converteix durant uns segons en la clau de volta que tanca la construcció humana, aquella peça que culmina i equilibra alhora els pilars que s'han enlairat de

terra estant, i no hi ha per sobre seu sinó l'àgil figura que remata el conjunt i el fa més esvelt i airós. El Jordi Bustos, el nostre aixecador, és una persona de poques paraules, però darrera d'aquesta tímida, hi amaga en mesurades dosis tot el valor i la saviesa necessaris per fer, com diu ell, «la seva feina». I és que jo crec que el Jordi també guarda, amagat en aquest laconisme infantil, un inconfessable secret: la sensació que es deu sentir des de la seva encimbellada posició, sensació que ha de ser molt difícil d'explicar.

La «feina» del Jordi és la de fer d'aixecador, i només en alguns assatjos l'ha canviada per la de ser l'enxaneta. Per tant, quan tot és a punt per tirar un castell i les gralles comencen a sonar, és fàcil de veure'l aparèixer pel damunt de les mans de la pinya i, agafat a l'esquena dels segons, esperar expectant el moment en què el cap de colla li mani de tirar amunt. *«Jo sento perfectament les indicacions del cap de colla mentre pujo al castell»*, ens explica quan li preguntem si pot escoltar el que li diu el Domènec enmig del soroll de la plaça. De totes maneres, *«moltes vegades faig cas dels crits de la gent perquè m'animen molt i llavors pujo amb més ganes»*.

Un cop dalt, el Jordi es col·loca ajupit damunt dels dosos i, en aquesta posició, espera que l'enxaneta travessi. *«És un lloc on es veu tot el castell i tots els problemes que s'hi van produint»*, ens indica quan ens interessem per la sensació que sent allà dalt. Tot i que aquesta visió sigui general en tots els castells, també volem saber què va notar d'especial els dies del tres i del quatre de nou, i el Jordi assenyala que *«del tres, recordo que hi va haver molta emoció perquè l'enxaneta no acabava de pujar mai; en canvi, del quatre no me'n recordo gaire perquè amb la caiguda vaig perdre la memòria»*.

Però abans de pujar als castells

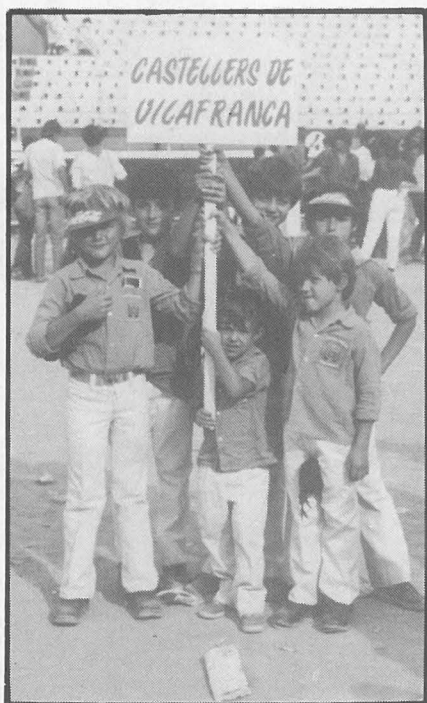
de nou, el Jordi n'ha fet molts altres de menys pisos d'ençà del dia que es va apuntar a la colla, *«quan tenia quatre anys, ens explica, vaig entrar a la colla perquè m'agradaven molt els castells»*. I a més a més de l'any que va començar a venir a la colla, el Jordi recorda especialment el seu primer castell de vuit. Va ser el tres de vuit descarregat a la festa de Màrtirs de l'any 1984. Un castell molt important dins de l'evolució dels Castellers de Vilafranca als últims anys, en el qual el Jordi va sentir *«molta emoció i molts nervis alhora»*.

Aquest tres de vuit de banda, hi ha dos castells més que el nostre aixecador evoca amb molta satisfacció: el primer cinc de vuit, descarregat la diada de Sant Fèlix de fa dos anys, i el tres de nou carregat la diada de Sant Ramon passada. Però encara que es refereixi a aquests castells concrets, el Jordi no té cap preferència a l'hora de pujar, això sí li

agrada enfilem-se *«a tots els castells menys al pilar de cinc»*.

El Jordi no s'ho passa bé només quan fa castells a les actuacions, sinó que també ens diu que es diverteix molt als assatjos perquè *«a part de fer castells, fem jocs i juguem molt»*. Això fa que hi hagi molta amistat entre la canalla de la colla. Tant és així que el Jordi ens indica que sembla *«com si fóssim germans, tant els nens com les nenes»*. També ens diu que, a part dels assatjos, dins de la colla es fan moltes activitats per a la mainada, encara que ell troba que no n'hi ha prou, *«jo faria el gimnàs, una sala de cinema i més entrenaments amb l'equip de futbol»*.

I a part de fer castells, el Jordi du una vida molt semblant a qualsevol nen de la seva edat. Ara fa cinquè d'E.G.B. a Sant Elies i ens assegura que *«moltes vegades faig castells amb els meus amics de l'escola a l'hora de l'esbarjo»*. D'això se'n diu crear afició.

El Jordi en el que va ser el seu 1.er concurs, l'any 1984

Després del tres ve el quatre

Novembre, al capdavant de la Categoria d'Honor

Diumenge, dia 1, Vilafranca del Penedès

La diada de Tots Sants d'aquest any serà una data històrica per a la nostra colla perquè hi vam aconseguir un castell tan espectacular i de difícil construcció com és el **quatre de nou** amb folre.

Tot just dos mesos després d'haver pogut sobrepassar la barrera dels castells de nou, després de carregar aquell magnífic tres de nou, ens consagrem en aquesta categoria tot carregant l'únic quatre de nou que s'ha vist aquesta temporada. L'esforç de tots els castellers i del poble de Vilafranca ha permès que la nostra colla hagi fet dos cops l'aleta en castells de nou. I aquesta vegada vam carregar un quatre de nou molt ferm, que amb una micça més de sort podríem haver descarregat, davant de tota l'afició castellerà, que es va aplegar a la plaça de la vila provinent de diferents comarques catalanes. D'aquesta manera, doncs, hem completat la millor temporada de la nostra llarga història castellerà.

Vam començar l'actuació amb la torre de vuit, castell que vam descarregar. En començar la temporada, va semblar que aquest castell se'ns posaria travessar però, amb el pas del temps, li hem trobat el «truqui-truqui». Tot seguit, vam continuar amb el titànic quatre de nou carregat. Tal com va anar, cal pensar a descarregar-lo l'any vinent ja que s'hi van veure moltes possibilitats. Finalment, vam acabar l'actuació amb el cinc de set i el típic pilar de cinc al balcó, amb dos més de quatre simultanis.

Dissabte, dia 14, Vilafranca del Penedès (aniversari de la penya blanc i blava)

Sortida de castells de set, amb el tres de set i el quatre de set descarregats i la torre de set carregada. Tot plegat completat

amb el pilar de cinc.

Diumenge, dia 15, Sitges

Vam començar l'actuació a Sitges davant del monument als Castellers que hi ha en aquella població del Garraf descarregant un quatre de sis net, aixecat conjuntament amb els Castellers de Sitges, i completant el pilar de cinc. A la plaça vam descarregar la torre de set, vam carregar el quatre de vuit i vam descarregar el cinc de set i el quatre de set, encara que aquest últim castell també va ser de germanor i hi havia dues rengles de camises blaves i dues més de verdes. Vam tancar l'actuació amb el pilar de cinc.

Diumenge, dia 29, diada de la colla

L'actuació que commemorava el XXXIX aniversari de la colla (segona part de castells de la diada) no va ser tan sensacional com la del dia u, però sí que va ser distreta, entretinguda i emotiva ja que hi vam aixecar molts castells. Per començar aquesta matinal castellerà vam fer el pilar de cinc dintre de l'església, acompanyats pel toc de castell interpretat per l'orgue de Santa Maria. En acabar la missa, ens vam fer la tradicional foto castellerà, encara que enguany no vam tenir de fons el monument als Castellers, sinó el palau Baltà.

El primer quatre de nou carregat per la nostra colla reblava el clau d'una excel·lent temporada

Després de la foto, i amb el palau Baltà encara de marc escènic, vam descarregar el cinc de set. A continuació vam fer el tres de set, i aquí es va donar la primera «sorpresa» del dia ja que el van parar a segons el Carles Domènech, el Jaume Palau i el Cisco Mallofré. Tot seguit també vam descarregar el quatre de set, amb les «novetats» del Martí i el Güell, a segons, i del Galofré, a terços. Després vam descarregar sense problemes el tres de set aixecat per sota, castell que hem recuperat després de dues temporades, i la torre de sis. Per acabar vam fer el vano (un pilar de cinc i dos pilars de quatre simultanis) i, després de donar les plaques als castellers de soca-rel d'enguany, Guillem Brugal i Jaume Clavé,... tots cap a dinar!

Desembre, últimes sortides de l'any

Diumenge, dia 6, Bagà

Sortida cap a Bagà, on vam poder veure la primera neu de la temporada, tot i que la matinal va ser força càlida. Aquesta bona temperatura va contribuir a fer que completéssim una bona actuació de castells de set i, així, vam descarregar el tres i el quatre de set, a més del quatre de sis net amb l'agulla, el tres de sis aixecat per sota i net i, finalment, el pilar de cinc.

Davant l'oficina de la Caixa de Pensions vam fer el cinc de sis net i dos pilars de quatre simultanis. I després d'un copiós dinar, vam aixecar el cinc de sis net i un pilar de quatre davant del restaurant.

Dimarts, dia 8, Vilafranca (Cal Figarot)

En l'actuació a la nostra seu social realitzada amb motiu de la visita del Conseller de Cultura de la Generalitat de Catalunya, Joaquim Ferrer, vam aixecar el tres de set i tres pilars de quatre simultanis.

Divendres, dia 18, Vilafranca (Cal Figarot)

Aprofitant la visita d'un grup d'holandesos portat pel S.E.F.E.D. (Simulació d'Empreses amb Finalitats Educatives) vam fer un assaig-actuació al nostre local que va consistir en el tres de set, quatre de set amb l'agulla i quatre pilars de quatre.

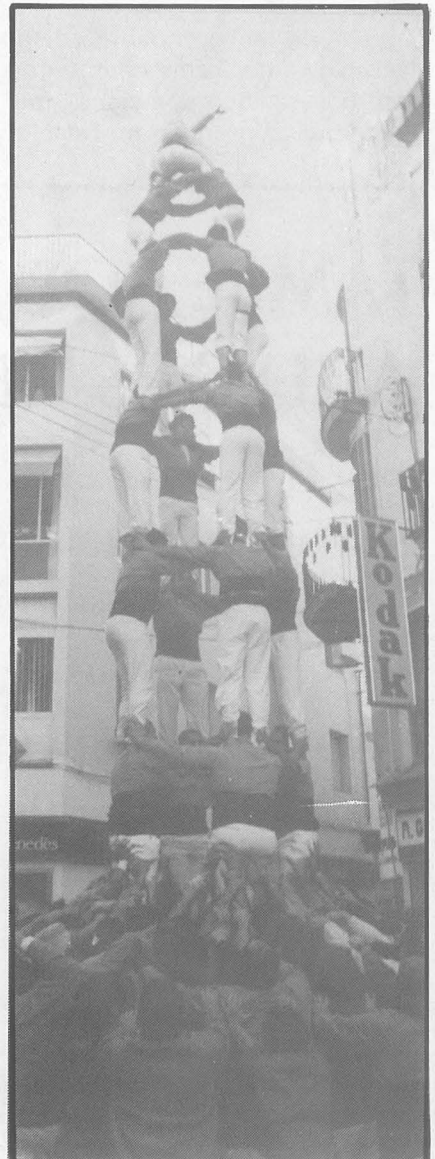
Josep M.ª Llop

La torre de vuit va escalfar motors de cara al quatre de nou

L'actuació del dia de Tots Sants es va tancar amb el cinc de set

L'últim Carro Gros de la temporada el vam aixecar a la Blanca Subur

El quatre de nou

El somni s'ha fet realitat. Després de quatre intents, el cinquè ha estat el definitiu. En realitat crec que solament la mala sort i els nervis havien impedit la consecució d'aquest impressionant castell; però la perseverància, la fe en les nostres possibilitats i el convenciment que teníem el castell, finalment ho han fet possible.

Ha estat la culminació apoteòsica de la millor temporada de la història de la nostra colla. Ha estat la resultant d'una temporada de treball perfectament planificada, en què tots i cadascun dels membres de la colla hi ha aportat el seu gra de sorra. Des de la constant tenacitat del nostre cap de colla, passant pel minuciós i perfeccionista estudi del castell per part de la comissió tècnica, la solera que donen a la colla els castellers que des de fa molts anys hi pertanyen i que no defalleixen, i l'entusiasme i bon fer de les noves incorporacions que cada any es produeixen, tot ple-

gat ens ha permès d'arribar allà a on som. Tots, grans i petits, amb el nostre esforç ho hem fet possible.

Paràgraf a part mereix el comportament de l'afecció castellera de Vilafranca. Ja ho va demostrar sobradament el dia 31 d'agost passat, quan a una hora més tardana de l'habitual, va omplir la plaça de gom a gom, la qual cosa ens va permetre assolir el tres de nou. Una vegada més, el migdia assolejat de l'1 de novembre passat la tornàrem a tenir, expectant, al costat nostre. Una altra vegada, el seu ajut i el seu escalf van resultar definitius per a la consecució del nostre somiat quatre de nou. A tota l'afecció, doncs, el nostre reconeixement i a ella dediquem especialment els nostres triomfs.

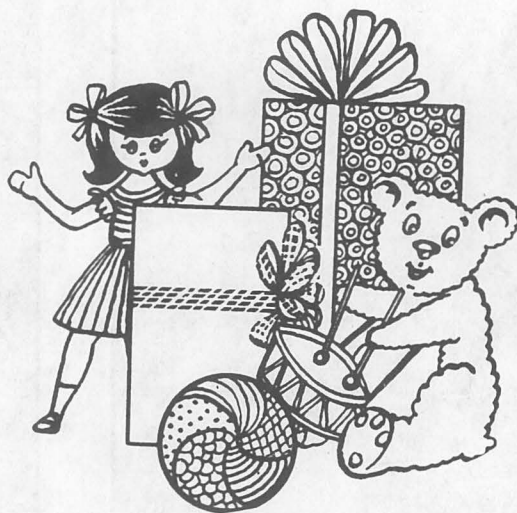
Crec que una part important de l'èxit de la colla correspon al nostre local social, Cal Figarot. En ell, tant castellers com afeccionats ens hi hem de trobar com a casa. S'han fet moltes coses, però

encara en queden moltes més per fer. Estem entestats a acabar, tard o d'hora, però sense pausa, la seva reconstrucció. En la recent visita del conseller de Cultura de la Generalitat al nostre estatge social el dia 8 de desembre passat, vàrem tenir l'ocasió d'agrair-li personalment les dues subvencions que fins ara hem rebut, a la vegada que li exposàvem les nostres necessitats de cara a un futur immediat i a mig termini. Per dur a terme aquest projecte necessitem la col·laboració de totes les institucions, tant locals com nacionals. Estem convençuts que com més aviat puguem anar incorporant les successives fases previstes en l'adequació del nostre local, més activitats hi podrem realitzar, i això ha de contribuir, junt amb l'esforç de tots, a consolidar tota la gamma de castells que hem aconseguit en aquesta MAGISTRAL TEMPORADA.

J. Just

TAMBÉ AQUEST ANY ELS REIS TROBEN ELS MILLORS REGALS A FERRETERIA BADIA

- Totes les joguines per als infants i els grans als millors preus.
- També tot tipus de regal per a la llar.
- Compri còmodament.
- Li guardem les joguines i els regals

BADIA
lectrodomèstics

C/. Clascar, 12 • Telèfon 890 17 04
VILAFRANCA DEL PENEDE'S

Coets, vídeo i crema per festejar el quatre de nou

Aquesta era la tercera celebració d'un castell durant la temporada que ara acaba i la gran novetat aquest cop va ser la crema catalana, que va servir per endolcir la festa. Si per allà el mes de juliol es va celebrar el cinc de vuit amb una portadora plena de xampany i tota mena de licors, i al mes de setembre vam fer honors al pri-

mer castell de nou de la colla com calia (amb coca, xampany i el que va convenir), ara es va variar una mica el «menú» i es va preferir oferir crema i melindrós, a part de l'obligada projecció del vídeo, dels parlaments d'habitud i de la lògica gresca (aquesta vegada servida per la colla de Diablers de Vilafranca).

Lo «Diable Major» de la colla, talment un Satanàs, fent petar «la Grossa»

Tot plegat, però, va començar després de l'assaig del divendres següent al quatre de nou, concretament del dia 6 de novembre. De totes maneres, a mesura que anava arribant la gent, tothom quedava sorprès en veure una gran pantalla instal·lada a la galeria del pati que va servir, com ja us podeu imaginar, per passar el vídeo de l'actuació de la diada de Tots Sants. Així que es va acabar l'assaig, doncs, el cap de colla i l'alcalde de Vilafranca van dirigir unes breus i emotives paraules a la concurrència i, tot seguit, la colla de Diablers vilafranquina va omplir el pati de cal Figarot de foc, de llum, de coets... i de fum. Quan aquest fum es va esvaïr una mica, els diablers van oferir la capa de sac i la forca grossa al Mènec i, convertit per uns moments en un autèntic Lluçifer, el nostre cap de colla es va quedar sol al mig del pati, xalant com una criatura.

És ben bé allò que es diu que «amb la cara, ja pagava» (ens atrevim a proposar-li que faci servir el mateix mètode per cridar l'atenció a l'hora dels assatjos).

I després del coets, i per apagar les espurnes que podien haver quedat per terra, es va fer córrer una mica la bava amb la projecció dels castells del dia u, amb repetició tantes vegades com vulgueu i des de tots els punts de la plaça del castell vedette del dia: el quatre de nou.

Finalment, un cop ben «embafats» de quatre i tres de nou (es va aprofitar l'avinentsesa per tornar-lo a veure), va ser l'hora de fer el ressopó i d'atipar el païdor. I per fer passar la gana, aquest cop hi va haver crema, acompanyada de melindros per anar sucant i de porrons amb el corresponent líquid per fer tirar avall. I mentrestant, la gent comentava quina una s'empescaran l'any que ve els de la comissió de festes per celebrar el quatre i el tres de nou descarregats. I és que ens estem acostumant molt bé.

La premsa diu que el quatre de nou culmina un gran any

Un altre castell de nou i un altre allau d'articles referint-s'hi apareguts a diverses publicacions escrites, tant locals com nacionals. I perquè en quedi constància i pugueu saber què van dir els «lletraferits» del quatre de nou vilafranquí, aquí teniu el que hem considerat que era més destacable.

Vilafranca ja fa castells com Valls

Els principals diaris d'abast nacional van donar la notícia del quatre de nou els dies immediatament posteriors a l'u de novembre. Aquí ens referirem només als articles més importants.

Així, Josep Anton Falcato titulava la notícia l'endemà mateix al «*Diari de Barcelona*»: «**Vilafranca ja fa castells com Valls**», i subtitulava «**Aconsegueixen carregar el quatre de nou en una jornada entusiasta**». Al costat d'una fotografia del castell, es podia llegir: «Els castellers de Vilafranca del Penedès van aconseguir ahir en pròpia plaça aixecar el mític quatre de nou amb folre. Aquest castell, que ja havien intentat quatre vegades sense èxit, era el que faltava per igualar les colles rivals de Valls, després d'haver fet el tres de nou». I a continuació s'explicava el castell: «L'expectació a Vilafranca del Penedès era enorme. Després de desmuntar-se el folre dues vegades, per no estar massa compacte i per tenir problemes en la seva quadratura, els castellers van enlairar el quatre de nou que, de bon principi, ja es va veure que pujava molt fort. El castell va arribar molt quiet al seu punt culminant i, malgrat que l'anxaneta va relliscar al coronar-lo, es va començar a descarregar. Malauradament, els últims pisos es van ensorrar, cosa que va provocar la caiguda. Una forta i llarga ovació va recompensar la colla».

El mateix Josep Anton Falcato escrivia a «Fem pinya», la secció castellera de cada dimarts del «*Diari de Barcelona*»: «Diumenge,

en pròpia plaça, els Castellers de Vilafranca van tornar a escriure una nova pàgina d'or en la seva història al carregar el seu primer quatre de nou amb folre, (...). Amb aquest quatre de nou, els vilafranquins s'han col·locat aquesta temporada en un lloc preferent, ja que aquest castell no ha sigut assolit aquest any per cap altra colla. Els vilafranquins han canviat l'estructura del folre del castell posant-hi crosses, elements que les colles vallenques no utilitzen.» El títol de la secció deia simplement «**El quatre de nou de Vilafranca**».

Única colla amb dos castells de nou

De la seva banda, Eloi Miralles també feia referència al quatre de nou en una crònica ràpida apareguda el dia 3 de novembre a «*La Vanguardia*». Probablement a causa d'aquesta rapidesa, apareixia un petit lapsus al títol, «**Els Castellers de Vilafranca coronan un pilar 'quatre de nou amb folre'**». La notícia feia així: «Els Castellers de Vilafranca consiguieron el pasado domingo, a los dos meses de la consecución de su primer 'tres de nou', un nuevo hito en su historial al 'carregar', también por vez primera, un pilar 'quatre de nou amb folre', con el que conso... su privilegiada posición en ... anorama 'casteller' actual. Los 'vilafranquins' se convierten así en la única colla que en la presente temporada ha conseguido coronar dos 'castells de nou' de distinta factura.»

Amb una mica més de temps, Eloi Miralles comentava el quatre de nou a la seva secció habitual a «*La Vanguardia*» «Crònica de castells», el diumenge 8 de novembre. Sota el títol «**Quatre de nou amb folre' en Vilafranca del Penedès**», escrivia: «La exhibición del pasado domingo en Vilafranca del Penedès resultó doblemente positiva al conseguir los castellers locales 'carregar' el imponente y mítico 4 de 9 amb

folre (que, por cierto, no es ningún pilar, tal como se dijo en nuestro comentario del pasado martes) (...). Este 'quatre de nou' representa el único castell de esta factura que se ha conseguido en la presente temporada, en la que ha sido intentado también, en una ocasión, por la Colla Joves del Xiquets de Valls, que no llegó a coronarlo. (...) El 'tres de nou' fue coronado también por Els Castellers de Vilafranca, un par de meses antes que el 'quatre' -después de dos intentos infructuosos- y ambos castells, conseguidos por vez primera, reafirman su condición de 'colla capdavantera', capaz de emular noblemente con las dos seculares 'colles' vallengues».

Gran jornada a Vilafranca

El diari «*Avui*», del dia 6 de novembre també va referir-se al quatre de nou. Així Joan Gala escrivia a la secció castellera dels divendres «Homes i castells»: «Diumenge passat, a Vilafranca del Penedès es va viure una gran jornada. Hi havia molta expectació pels anunciats intents del quatre de vuit i de nou dels Castellers de Terrassa i de Vilafranca, respectivament. Aquesta vegada, cal dir que els aficionats van xalar d'allò més. (...) Respecte als Castellers de Vilafranca, hem de dir que, després d'un extraordinari dos de vuit amb folre, van aconseguir de carregar amb seguretat el primer quatre de nou amb folre del seu historial (després d'haver desmuntat dos cops el peu a nivell de terços i quarts, respectivament), ratificant així la seva posició com a colla en el camp de la categoria d'honor: cal recordar que enguany han aconseguit també els tres de nou amb folre. Amb aquest castell i havent-se anotat les dues fites al llarg d'aquesta temporada, els vilafranquins aconsegueixen un lloc destacat. Que sigui per molts anys!». El títol de l'escrit era «**A Vilafranca, els quatre de vuit i ...de nou!!!**».

Jornada rodona

Vilafranca carrega per primer cop a la seva història el quatre de nou», així titulaven M. Nadal i G. Luengo l'article que el *«Diari de Tarragona»* va dedicar al nostre quatre de nou. A l'interior de l'escrit, s'hi podia llegir: «Jornada rodona la que visquèrem a Vilafranca diumenge passat(...). A Vilafranca l'ambient que respiraven els castellers locals era força serè i esperançador de cara als intents a realitzar a la Plaça de la Vila, (...). Mentre tocaven les dues de la tarda els castellers de Vilafranca muntaren el folre del quatre de nou, i amb terços col·locats el desferen, passats deu minuts tornaren a muntar el folre i col·locats quarts va tornar a ésser desmuntat, finalment a un quart i cinc de tres a la plaça es féu el silenci, tan sols s'hi sentia la veu del cap de

colla i els castellers que anaven muntant, s'escoltà clarament la veu que manava pujar els quints, tirant amunt definitivament el castell, mentre la plaça mantenia el seu silenci es col·locaren els sisès i pujaven els dosos, el castell anava bé, mogut però dominat, col·locant-se aquests, encara que un d'ells no semblava gaire confiat. Els que sí que anaven fermes eren l'aixecador, que pujà molt ràpid i es col·locà molt bé, i l'enxaneta, que a punt de fer l'aleta li lliscà un peu quedant suspès damunt l'aixecador, però amb la suficient serenitat com per poder col·locar els peus al lloc on corresponia, aconseguí fer l'aleta, carregant el primer intent que han fet els castellers vilafranquins aquesta temporada.»

I després d'això, s'afegeix, «Tot

just fer l'aleta i sortir l'enxaneta i l'aixecador el dos nerviós s'ensoirà i els sisès no suportaren la batzegada fent que el castell no tingués el premi de ser descarregat. El fet, però, tot i fent llenya no va impedir que els afeccionats celebréssim amb joia el carregament d'aquest castell». L'article va acompanyat d'una foto del castell presa des de peu de plaça.

Temporada d'or dels Castellers de Vilafranca

Pel que fa a la premsa local, cal destacar que el quatre de nou va ocupar les portades dels diferents setmanaris, els quals hi van dedicar una informació destacada. En aquest sentit, *«El 3 de Vuit»* dedicava bona part de la portada al castell, amb una foto a quatre columnes i un titular que deia: **«Els Castellers de Vilafranca carreguen el quatre de nou»**. Això de banda, aquest setmanari cobria les pàgines 2 i 3 amb informació de la nostra colla. A la segona pàgina feia un repàs de la temporada sota el títol **«L'any que Vilafranca fa l'aleta dels castells de nou»** i, a la tercera i com a tema de la setmana, donava una àmplia informació de la diada de Tots Sants. Sota el titular **«El quatre de nou amb folre corona la temporada d'or dels Castellers de Vilafranca»** i el subtítol **«Els vilafranquins passen davant les colles vallenques amb l'únic quatre de nou d'aquest any»**, Biel Senabre i Guillem Noya van escriure: «Els Castellers de Vilafranca van aconseguir de carregar diumenge passat l'únic quatre de nou amb folre d'aquesta temporada, durant l'actuació que van fer a la plaça de la Vila amb motiu de la diada de la colla. Aquest castell, juntament amb el cinc de vuit que van carregar als Monjos el juliol i amb el tres de nou del dia 31, culmina la millor temporada dels vilafranquins i els situa el capdamunt del món casteller, superant així les colles de Valls, si tenim en compte la qualitat dels castells -i no pas el nombre-. (...)»

«Després d'haver obtingut el tres de nou la Festa Major passada, als de Cal Figarot només els faltava el quatre de nou per tenir a la butxaca tot el ventall de castells de vuit i de nou aconseguits aquests darrers anys. Aprofitant l'excel·lent moment d'aquest any,

FOTO TORNER

els vilafranquins van decidir de destinar un dels dies de la celebració del seu aniversari a aquest objectiu. (...) Una de les dificultats principals que presenta un castell de nou apareix a l'hora de muntar el peu: si s'aconsegueix bastir una bona base, tant pel que fa als qui paren a terra com per als qui conformen el folre, el castell es defensarà molt millor. Aquesta circumstància s'agreuja en el quatre perquè, en intervenir-hi més gent, la construcció es pot desfigurar amb més facilitat. En aquest sentit cal indicar també que els Castellers de Vilafranca van introduir una innovació pel que fa a l'estructura del folre en incorporar dues crosses per cada segon. Tot plegat va provocar que lògicament es preferís desmuntar dues vegades el peu i no tirar amunt fins que la base no va ser ben sòlida i el castell ben quadrat.

El quatre de nou va pujar molt ferm i l'anxaneta el va carregar perfectament, tot i haver rellicat just quan estava travessant uns instants abans de fer l'aleta, però amb decisió va refermar-se i va aixecar el braç, ben posat sobre l'aixecador. El castell havia patit un parell de rebrincades molt fortes, però s'havia assentat. Amb l'anxaneta a les espatlles dels sisens, i quan l'aixecador es disposava a sortir, el castell va caure. De totes maneres, l'opinió general de la plaça i dels mateixos castellers apuntava que, només amb una mica més de sort i tenint amb compte la manera com s'havia defensat, s'hauria pogut descarregar perfectament. (...). Aquest escrit, aparegut el 6 de novembre, incorpora també un destacat que assenyalava que «**El castell mostra prou garanties per pensar a descarregar-lo l'any que ve**».

Convé indicar també que Eloi Miralles escull el quatre de nou com a «**castell del mes**» a les pàgines de «*El 3 de Nou*», corresponent al mes de novembre, on assenyalava: «Novembre no podia començar millor per als Castellers de Vilafranca. Era poc més d'un quart de tres de la tarda del primer dia del mes quan el Siscu-enxaneta reial- alçava el seu bracet dret en senyal de conquesta. El quatre de nou amb folre de color verd es dibuixava alterós, amb mestrivola presència, enfront la façana blanquinosa de Ca la Vila i la plaça més castellera

era, tot ella, un clam».

La millor colla del 1987

Tota la portada del setmanari «*La Voz del Penedès*» del dia 6 de novembre és dedicada al quatre de nou. Sota el títol «**Els Castellers de Vilafranca també fan seu el Quatre de Nou**», apareix una fotografia del castell i un escrit de Joan Solé i Bordes on s'enllaça l'esperit dels actuals castellers amb els del segle passat i s'acaba indicant: «Aquest dia de Tots Sants de 1987 és ja una diada pel record nostàlgic, els Castellers de Vilafranca aconseguiren bastir el darrer gran mite. Ara passaran anys, i ben segur que les fites d'aquests darrers mesos es consolidaran, però no serà fàcil arribar més enllà. Una i altra vegada ens vindrà al record i a la nostàlgia aquell 1987 en què els Castellers de Vilafranca penjaren molt amunt el darrer gran somni, allà dalt, al bell mig de la plaça».

D'altra banda, a la pàgina 3, i sota el títol «**Carregat el Quatre de Nou**», s'assenyala: «La Colla dels verds vilafranquins reblaren diumenge, en l'actuació a la seva

plaça de la Vila, la consideració d'ésser la millor colla castellera d'aquest any 1987. (...) No hi podia haver millor celebració de la diada de la Colla que la consecució del Quatre de Nou carregat, magnífica construcció en la que han treballat decididament en els darrers mesos, d'aquí que, tot i que fou desmuntada dues vegades, primer a nivell de terços i després de quarts, finalment fou enlairat amb una seguretat magnífica, i si no hagués estat pel natural entusiasme i nerviosisme del moment, tenia moltes possibilitats d'haver estat descarregat». Finalment, també hem de fer referència al setmanari «*Comarcal Esports*», que en la seva edició del dia 3 de novembre, titulava a portada «**Quatre de nou, carregat**». A l'interior, apareix la crònica de la diada sota el títol «**Carregat el Quatre de nou**», i a la contraportada hi ha una foto del castell que n'ocupa gairebé tot l'espai.

Quatre de nou, per fi

Finalment. Antoni Ribas va escriure un comentari del castell a «*La Fura*» en què, sota el títol «**Quatre de nou, per fi**», indicava, entre altres coses: «Per fi s'ha aconseguit! Era un somni molt i molt esperat que s'ha fet realitat el primer diumenge de novembre. Per Tots Sants van tenir els Castellers de Vilafranca tots els sants de part seva, i la màgia del castell coronat fou possible. Felicitats, doncs, a tots els qui patiren el castell i l'aconseguien». I afegeix «La campanya del 87 ha estat fructífera: tres de nou i quatre de nou. Qui ho havia de dir. És de les anyades de què s'ha d'escriure en pedra i recordar-se en un lloc o altre de la plaça, ja que aquesta és, per voler de la dita popular, la més castellera». Després d'apuntar les grans consecucions i els intents de grans castells que no s'han aconseguit en aquest final de temporada, A. Ribas acaba recordant que aquest interès per millorar no ens ha de portar a un simple afany competitiu i que, a més a més de celebrar els castells de nou, no podem oblidar «l'humil pilar de cinc o el senzill quatre de set amb l'agulla». Per tot plegat, finalitza escrivint «Tenim, per fi, quatre de nou, perquè tenim pilar de cinc. I molt de coratge. Felicitem-nos, doncs, i endavant les atxes!»

EL FIGAROT

El Quatre de Nou de la Colla Castellers de Vilafranca a la Plaça més Castellera. 1 de novembre del 1987

Felicitacions

Semblant al que va passar amb el tres de nou, s'han rebut a la nostra seu social nombroses cartes, notes i telegrams de felicitació per part d'altres colles castellers, periodistes i cronistes castellers que tot seguit esmentem: Xavier Capdevila, del circuit català de TVE a Catalunya; Joan Gala, cronista casteller al diari AVUI i a la revista SOM; Eloi Roca, cronista casteller de Catalunya Ràdio; Marcel·lí J. Valls, entusiasta casteller de sempre, d'Igualada; Ernest Benach i Pascual, regidor de Serveis Culturals i primer tinent d'alcalde de l'Ajuntament de Reus; i les colles Vella dels Xiquets de Valls, Minyons de Terrassa, Bordegassos de Vilanova, Castellers de Terrassa i Castellers de Santa Coloma.

A tots ells, moltes gràcies.

Ja som punta de llança! (Tots Sants de 1987)

Per més i més que ens pugui semblar estrany
-i en els meus versos no hi cerqueu engany-
un sol quatre de nou s'ha fet enguany.

És clar que l'any no ha finit pas encara,
però crec que seria cosa rara
que els de Valls intentessin plantar cara.

Quina altra Colla, doncs, ha estat capaç
de dur el seu anxaleta a aixecar el braç
al cim de l'alt castell - i amb tan bon pas?

La dels braus Castellers de Vilafranca
que tot vessant valor, puix no els en manca,
ens posen, entre terra i cel, palanca.

Quin treball el d'enguany! I sense un buit!
el dos, el tres, el quatre, el cinc de vuit,
el tres de nou i, com a darrer fruit,

davall d'un sol que ja no puny ni colra,
un magistral quatre de nou amb folre!

Antoni Massanell i Esclassans
3 de novembre de 1987

PINTURES I PAPERS PER AL BRICOLATGE PINTURA PROFESSIONAL PER A PROFESSIONALS

PINTURES DECORACIÓ
PINTURES PER A CARROSSERIES

CABINES I FORNS PER A PINTAR
COMPRESSORS D'AIRE COMPRIMIT

EQUIPAMENT DE PINTAR PER A PROFESSIONALS

30 anys al servei de la pintura amb qualitat i preus

Plaça Anselm Clavé, 5 - Telèfon 892 04 11 i 892 26 46 - VILAFRANCA DEL PENEDES

'Castells sorpresa' a l'exhibició de la diada de la colla

La festa va començar a les dotze del migdia amb l'assistència dels castellers a la missa celebrada a la basílica de Santa Maria, on, com ja és tradicional, es va fer ofrena d'una mostra de fruits del nostre Penedès i es va plantar un pilar de cinc acompanyat amb el toc de castell, solemnement interpretat a l'orgue pel nostre amic Lluís Mas. A la sortida de l'església es va repartir l'estampa-recordatori de la Festa de la Colla, dibuixada enguany pel

company Joan Bosch i, en aquesta ocasió, també s'hi reproduïa un vers del poeta vilafranquí Antoni Massanell.

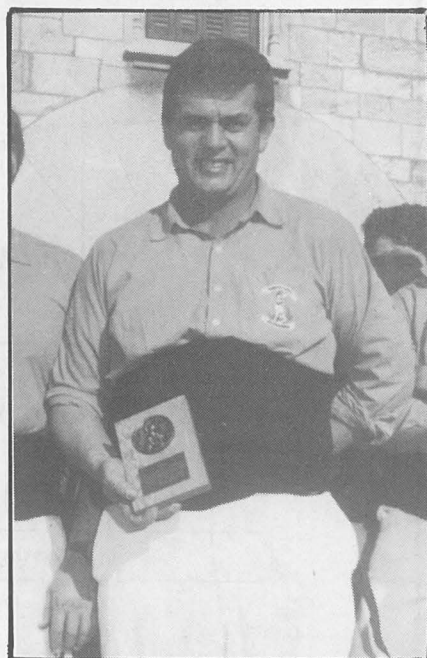
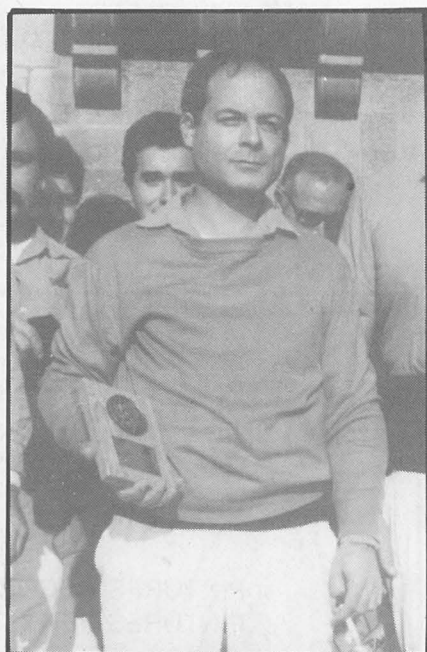
Sortint de missa es va fer la tradicional fotografia de la Colla, amb la novetat que aquest any el marc de fons va ser el Palau Baltà. A continuació es va dur a terme l'anunciada actuació sorpresa. Aquesta va consistir en el fet que castellers que normalment no pugen i uns altres que sempre són a sota, van poder gaudir dels

aires que es respiren als segons o tercers pisos dels castells. Cal dir que tots es van comportar com si pugessin a cada sortida. Per últim es va decidir provar un castell que feia dues temporades que s'havia deixat de fer, el tres de set aixecat per sota, que es va assolir amb fermesa i seguretat.

Com a cloenda de l'acte el cap de Colla va fer els nomenaments dels companys que en aquesta diada eren guardonats amb la distinció de Castellers de Soca-

Alguns castellers que normalment no es veuen, van tenir l'oportunitat de pujar als «castells sorpresa»

Jaumé Clavé i Guillem Brugal, els dos nous Castellers de Soca-rel

rel. Enguany van recaure aquestes distincions en els amics Jaume Clavé i Guillem Brugal.

Aproximadament a les tres de la tarda, al Pavelló Poliesportiu Municipal, degudament guarnit, es va celebrar el dinar de germanor amb l'assistència de les primeres autoritats de la vila.

En el decurs del dinar, el cap de Colla, el president del Patronat i el batlle de la Vila van fer diferents parlaments. Cal ressaltar l'agraïment de Carles Domènech a tota l'afició, i en especial a les esposes dels castellers perquè gràcies a la seva comprensió i a l'esforç dels seus marits i fills, s'ha pogut assolir unes fites que tan sols amb la col·laboració de tots han estat possibles. També convé remarcar l'oferiment del nostre batlle, Joan Aguado de proposar al Consistori Municipal la concessió de la Medalla de la Vila als Castellers de Vilafranca.

Com és tradicional, es van repartir diferents obsequis als presents. En aquest apartat, va començar el senyor Aymerich, de Caixa Penedès, qui va fer lliurament dels pósters del tres i quatre de nou editats per l'esmentada entitat vilafranquina, a Carles Domènech i a Jaume Raventós. Els

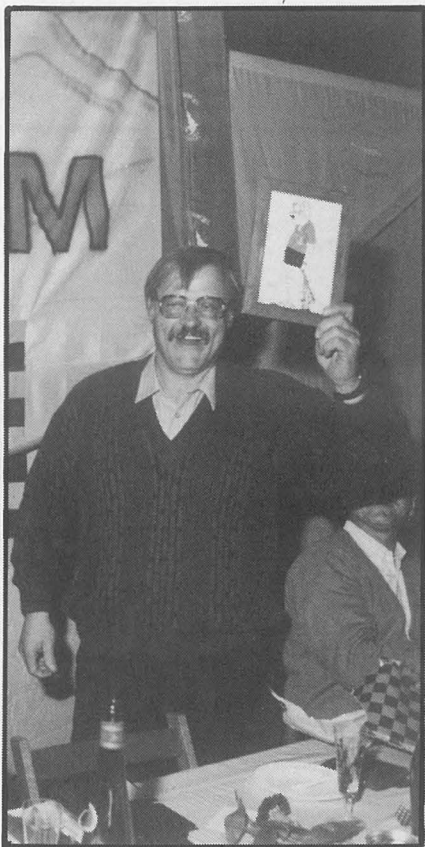
Els habituals del pom de dalt i d'altres menuts s'hi van posar bé

nens del pom de dalt van ser obsequiats amb uns quadres amb les reproduccions fotogràfiques del cinc de vuit, del tres de nou i del quatre de nou. La redacció de «El Figarot» obsequià el cap de Colla amb l'original d'una caricatura seva publicada en aquest butlletí, dibuixada per l'artista Domingo Casado, usual col·laborador de la nostra revista.

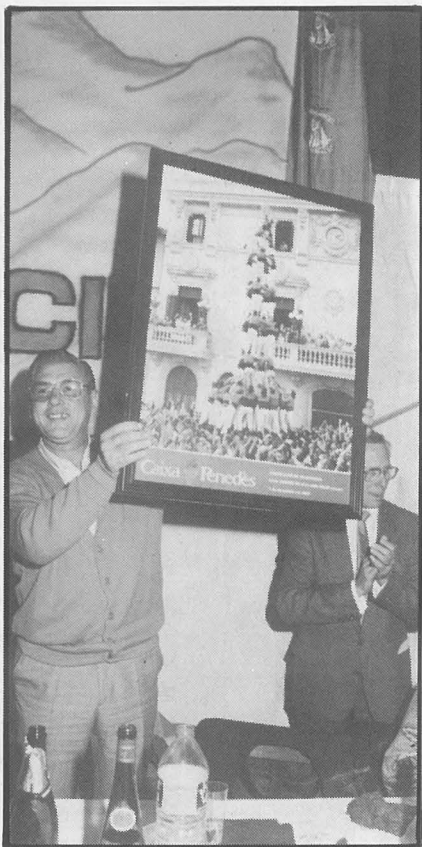
Tots els presents van ser obsequiats amb pósters del tres i del

quatre de nou, i les senyores amb clauers, en què en una de les cares hi ha l'escut de la colla i l'altre una reproducció del tres de nou, treta d'una fotografia de J. Rovira.

Ja entrada la tarda, i després del «pastís de nou», i del cafè-copa-i-puro, el conjunt Chupi delectà els assistents amb un esplèndid repertori de «ballables», en què van començar a consumir-se les calories aportades a l'àpat.

Ja es coneix popularment al dibuix com «la Sota de Bastos»

La Caixa Penedès, per mans del Sr. Aymerich ens va donar els dos posters

El pastís del tres de nou ens va fer llepar els dits a tots, grans i petits

El Corre-verdura va anar sobre rodes, però passat per aigua

Per fi després de l'ajornament obligat per les inclemències meteorològiques, es va poder celebrar la quarta edició de la Cursa Corre-verdura, el dia 13 de desembre, amb una nombrosa participació.

Les associacions de veïns dels diferents barris pels quals va passar la cursa van fer una calurosa acollida als participants que, tots sobre rodes -i sense motor-, van sofrir els diferents desnivells de la nostra vila.

A l'arribada al barri de sant Julià -fi de la cursa-, el jurat va donar el seu veredict, que va quedar així: GRUP DE GRANS

1.er Premi «BUS COLOMETA»

2.^{on} Premi «CASTELL»

3.er Premi «BOMBERS»

PREMI A L'ORIGINALITAT

1.er Premi «TORTUGA»

2.^{on} Premi «TRAPAS DE NAS»

3.er Premi «AVIADOR»

PREMI AL MILLOR GRUP

1.er Premi «FAMÍLIA TRAPP»

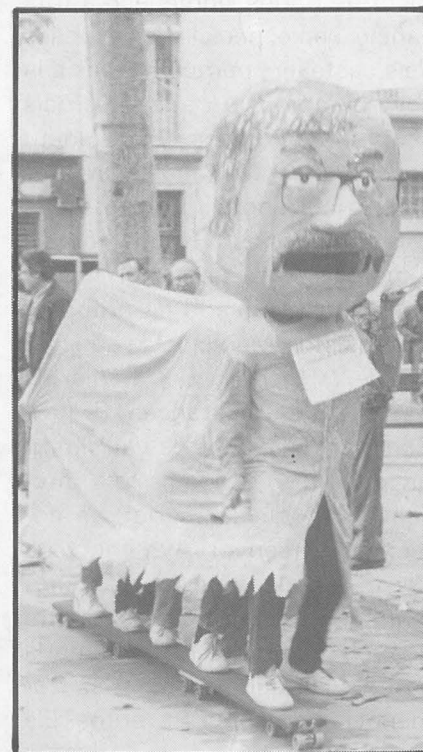
2.^{on} Premi «DRAC»

3.er Premi «MARCIANUS»

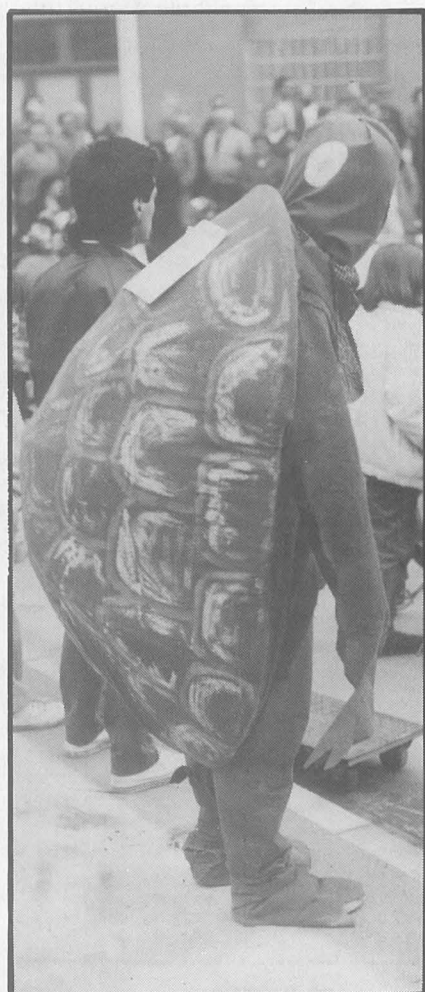
El PREMI A L'ELEGÀNCIA va correspondre als «GÀNSTERS»

Tots els participants van ser obsequiats amb un recordatori de la cursa.

En finalitzar el lliurament de premis, el cap de colla, Carles Domènech, va fer donació d'una placa amb l'escut de la colla al president de l'Associació de Veïns del Barri de Sant Julià, com a agraïment a l'associació per la seva col·laboració amb la comissió organitzadora, i a la vegada va fer constar l'agraïment dels Castellers de Vilafranca a totes les entitats que, amb el seu suport i aportació, han fet possible l'organització d'aquesta quarta edició.

N'hi havia per tots els gustos

Poc a poc i bona lletra.....

«Gànsters». Chicago, anys 30

Els solters no van afluirar i alguns casats van acabar traient mocadors blancs de rendició

El principal protagonista d'aquest partit va ser el fred. Els soferts espectadors corrien i picaven de mans per treure-se'l de sobre, mentre gaudien d'un joc on la joventut s'imposava a la veterania.

A la primera part -de trenta minuts-, els solters ja van marcar distàncies. Al descans els dos

equips es van posar d'acord perquè la segona part tingués una duració de quaranta minuts. Els solters van sortir a un fort ritme, que van mantenir fins al final. Això va fer que algun dels casats, als minuts finals d'aquesta segona part, aixequessin el mocador blanc, en senyal de rendició o de demanar el canvi. Però amb el

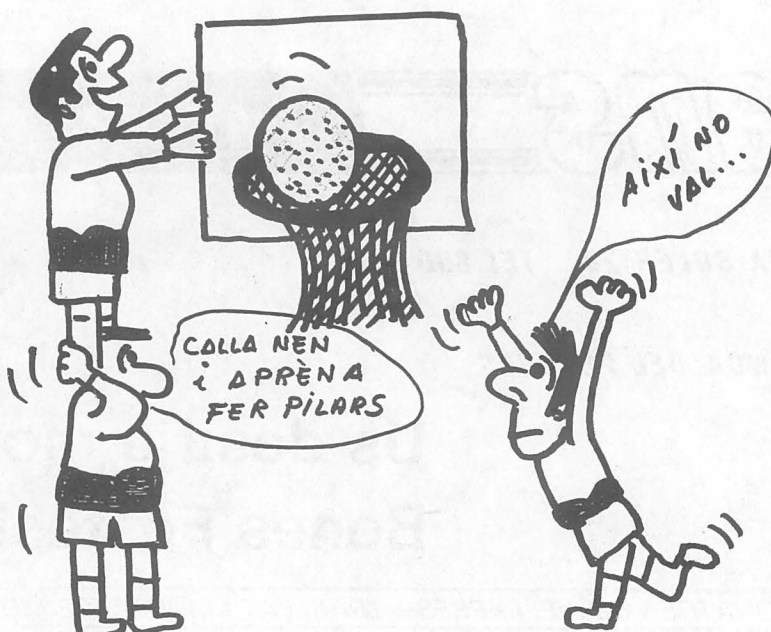
fred que feia ja no quedava ningú a la banqueta i varen haver d'aguantar al terreny de joc fins al final, més que per córrer per fer nosa als solters, que no acabaven la corda.

En resum, un partit distret, en què els solters es van imposar als casats per un rotund cinc a dos.

FUTBOL
Solters, 5
Casats, 2

Aquest cop els casats van tenir més punteria

BÀSQUET
Solters, 61
Casats, 65

El partit de bàsquet disputat a la pista del Casal entre solters i casats de la nostra colla va tenir una bona assistència de públic. Ningú del respectable no donava un duro a favor dels casats, però aviat tothom es va adonar que els veterans donarien molta guerra. El partit va ser molt anivellat durant tots els minuts de joc, i això va fer que el marcador no assenyalés mai un fort avantatge a favor de cap dels contrincants. El públic va poder gaudir, així, d'un bon bàsquet -a nivell de la NBA-, i l'experiència i la punteria dels casats van decidir, als minuts finals, el partit al seu favor.

Joaquim Ferrer a Cal Figarot

El dia 8 de desembre, dimarts, ens va visitar el conseller de Cultura de la Generalitat de Catalunya, amb l'objectiu de veure les instal·lacions de Cal Figarot i corresponent a la invitació que li havia formulat la junta de la colla. L'honorable Joaquim Ferrer va arribar a les dotze del migdia a l'Ajuntament, on fou rebut pel batlle de la vila, Joan Aguado, acompanyat per alguns dels regidors del Consistori Municipal i representants dels Castellers.

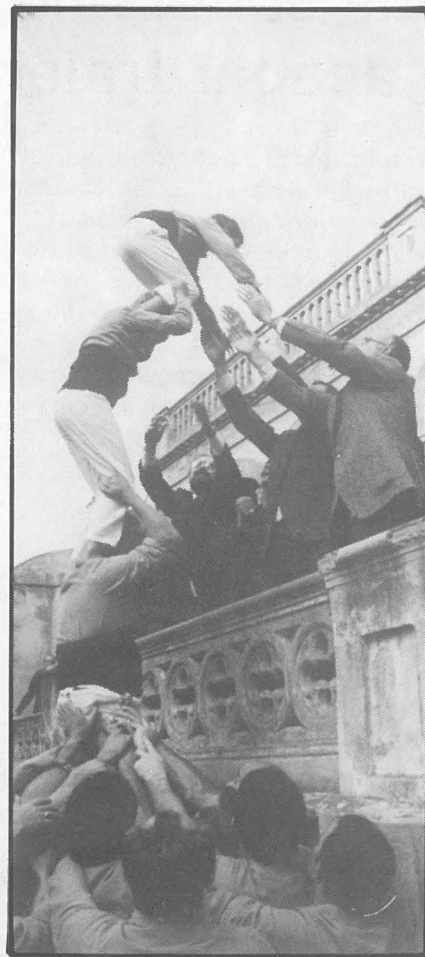
Després d'una breu visita a la capella de Sant Pelegrí, tot fent un breu passeig per l'anomenat barri gòtic vilafranquí, es personà a Cal Figarot, on els responsables de la Colla i l'arquitecte que porta les obres de restauració del local, senyor Pere Ro ira, li van ensenyar fotografies de com estava el local quan el va comprar la colla, les diferents obres de restauració -ja fetes- i el condicionament pre-

vist segons les necessitats de la colla, les obres en curs, i els projectes per a les noves fases de restauració. Una cosa que va cridar molt favorablement la seva atenció va ser la «descoberta» dels cups del soterrani i és que, tot s'ha de dir, fan goig de debò (i més en faran quan estiguin arranjats del tot).

Se li va passar un vídeo de les nostres millors actuacions, i se li va remarcar que enguany s'han assolit unes fites per les quals s'havia treballat dur durant les últimes temporades.

A continuació, i al pati del nostre local, es van aixecar en el seu honor el tres de set i tres pilars de quatre simultanis.

Finalment un aperitiu per a tothom va posar fi a l'estada del conseller de Cultura, honorable Joaquim Ferrer a la nostra seu social. Tot seguit se li oferí un dinar en un conegut restaurant de la vila.

El mateix Conseller va «recollir» l'enxaneta del pilar del mig

det
Lect
trans

J. RECASENS GÜELL

AT-428

AMÀLIA SOLER, 20 TEL. 890 48 27

VILAFRANCA DEL PENEDES

Us desitja molt Bones Festes!!!

TRANSPORTS GRAN I PETIT TONATGE * SERVEI EXPRES * TRASLLAT I MUNTATGE MOBLES

COMANDES AMB MISSATGERS: SERVEI NACIONAL I INTERNACIONAL

La dormida del gegant

A Mataró -el Joan Fradera ens ho podria explicar prou bé- cada dia de Festa Major fan allò que anomenen *la dormida dels Gegants* i que consisteix a entrar-los pel portal de la Casa de la Vila ajaguts del tot (evidentment, cal matisar que si ho fan així és perquè drets no hi passarien) i donant continuïtat al vell ritual que mana la tradició.

Ens ho ha recordat aquesta fotografia amb el nostre *home de nou* també ben ajagut damunt la pinya. Si no fos perquè coneixem de sobres -puix que tinguérem el goig de poder-los viure de prop- els dolços moments en què aquella fou impressionada, hom es podria fer qualsevol d'aquestes preguntes: El volien *entronitzar* a l'Ajuntament com a *manager* de l'equip tècnic municipal? Anirà de cap de llista dels *verds* a les properes eleccions al consistori? Ensinistrarà els de la *brigada* i els

de la *poli* municipals per tal que en comptes de fer anar l'escombra i de posar multes a tort i a dret, facin algun castellet de tant en tant, tot competint amb altres agrupacions castelleres prou conegudes? O serà que, simplement, feia el paper del *cris de la Moixiganga* vers la glòria estroncada d'un hipotètic *sepulcre dels déus*?

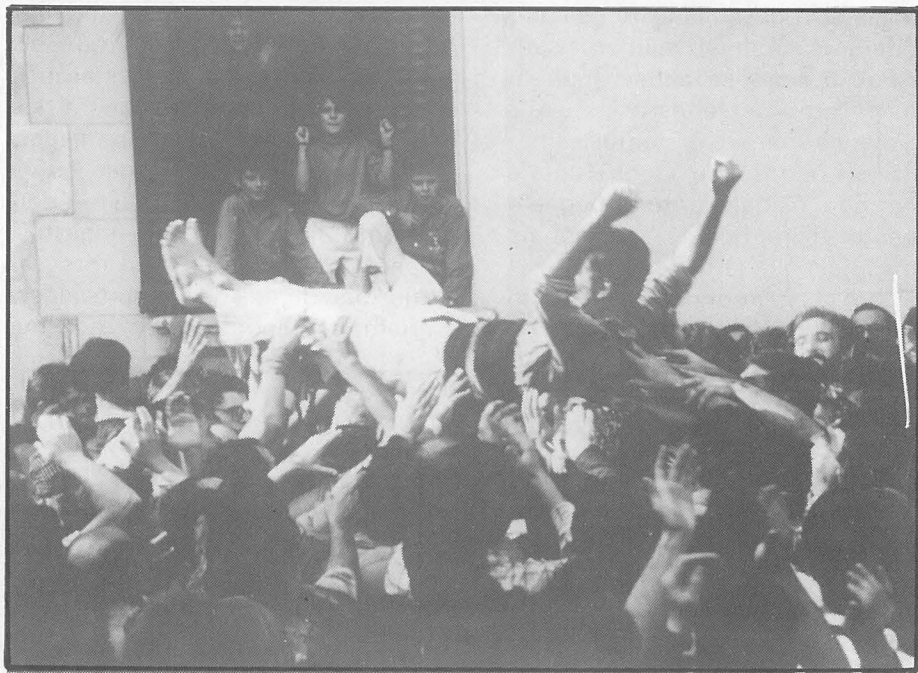
De segur que a més d'un de la colla li agradaria de *fer-li el llit*, però també cal dir que no hi ha dubte que som legió els que no ens estem de reconèixer la seva tasca abnegada que ha conduït la nostra colla a la talaia dels **castells de nou**. Davant l'escepticisme i la crítica d'alguns, el **Pep Galofré** -i, amb ell, el cap de colla i altres tècnics qualificats- s'ha entestat durant gairebé tres anys en una empresa tan captivadora com difícil. Ha estat -el seu i el d'altres- un treball dur i sovint

qüestionat i/o infravalorat. Finalment, però, algunes boques han hagut de callar perquè s'ha reeixit -hem reeixit tots plegats- en aquest afer gegantí dels castells de nou pisos. És hora, doncs, de reconèixer els mèrits de cadascú; i ningú no ens negarà que, en aquest camp, el barbut enginyer -d'empresa i de castells, és clar- dels **Castellers de Vilafranca** se'n pot endur -se n'ha d'endur- un bon percentatge.

Tornant a la imatge fotogràfica en qüestió, la posició garratibada de cap a peus i la protesta que expressen els braços enlaire, denoten una certa resistència a la *sepultura*. Val més així! perquè d'altra manera no comptaríem amb el seu guiatge -a redós del cap de colla dels *pigates*- per tal de poder anar ben aviat pels pilars de sis i de set i, perquè no!, fent anar una mica les ales del somni, potser fins i tot pel cinc de nou. Més que no pas el camí vers el *sepulcre dels déus* que abans esmentàvem, ens agrada més veure, doncs, en la instantània, una mena de **dormida del gegant**, dormida de descans, de satisfacció per l'obra gegantina i ben feta, dormida que, alhora, haurà d'ésser, però, del tot fugissera, talment una becaina, car el 1988, que ja és a tombar la cantonada, ens té reservats, ben segur, altres envits igualment gegantins.

Que el parèntesi del descans de les festes nadalenques ens predisposi per a la represa entusiasta, tot seguint l'exemple dels nostres capdavaners. Mans a l'obra, castellers!

FERRAGUT

Els de la redacció us desitgen bones festes i salut castellera pel proper 1988

'Mans' guanya el premi d'honor del I^r Certamen de Fotografia

Per començar a fer una breu història de com ha anat aquest I Certamen convocat per la colla mitjançant la seva comissió de cultura, i que enguany comptava amb el I Concurs de Fotografia, hauríem de fer-ho explicant com vàrem aconseguir el Premi d'Honor, ja que fou una de les primeres fites a fi de poder saber quina importància se li podria donar a la convocatòria, puig hem de reconèixer que, tal donaràs, tal rebràs. Doncs, francament, gairebé no es poden contar les «tracamanyes» que varen haver de fer els de cultura (això pertany al secret de confessió) per aconseguir l'esbós de l'escultor Josep Cañas. Al final, el va donar amb la condició que se li tornaria tan aviat com no l'haguéssim de menester.

En el moment d'haver de fer la reproducció, va ésser també un martiri el fet de cercar l'artista adequat (bo i baratet); però tot i que els camins del Senyor són molt llargs, no ho són tant per als seus castellers, que trobaren la Montse Llanas, qui va fer de l'escultura de Cañas una fidel reproducció, no exempta de per-

sonalitat pròpia quant a la tècnica emprada i en el material escollit per fer-la.

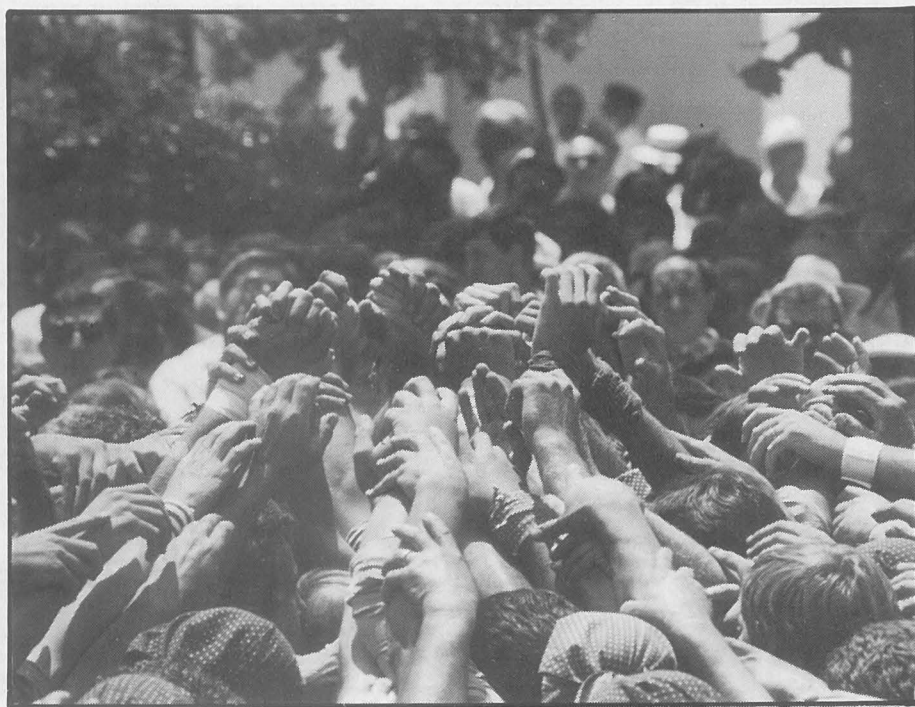
Es demanà (per això que no sigui) a l'Ajuntament de Vilafranca la seva col.laboració per subvencionar els altres tres premis i, una vegada confeccionades les bases i pregonades als quatre vents, era qüestió tan sols d'esperar la resposta dels afeccionats, deixant constància fotogràfica del tarannà de la colla i de les nostres gestes castelleres.

Els de cultura, però, no les tenien totes quan veien que passaven els dies i no rebien cap fotografia, no sabien que en aquest tipus de concursos tothom ho deixava per a la darrera hora. Així va ser, i el resultat ja l'heu vist, seixanta-cinc fotografies presentades (de les quals se'n desqualificaren sis per diferents motius), número suficient per poder pensar que hi havia prou persones a les quals d'alguna manera els entusiasma-va les nostres actuacions. Tant de bo que d'aquesta feta puguem gaudir d'uns quants apassionats més dels que ja teníem.

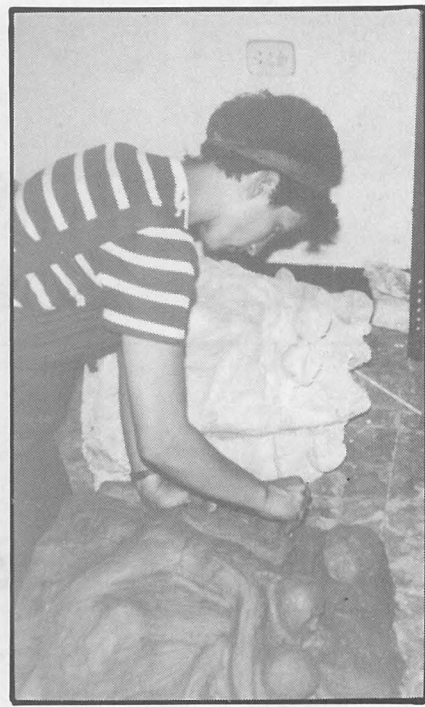
Quant als membres del jurat, hem de significar la no participació de

l'avi Miró, el qual es trobava ben malament de salut aquell gloriós dia de Tots Sants i que des del balcó de l'Ajuntament va haver de manifestar la seva alegria en veure carregat el primer carro gros de la seva colla, i de ben segur també el nostre èpic quatre de nou. Malgrat això, va haver de tornar a casa seva a fi de recuperar-se i no va poder assistir, com era previst, a la selecció de les obres del Concurs de Fotografia. El nostre distingit president del Patronat de la colla, Josep Just, omplí el buit que deixà en el jurat l'Emili Miró, del qual ja que ens ve de passada, hem de dir que ens alegrem que s'hagi recuperat del tot.

La competitivitat en algunes de les obres presentades es va fer palesa a l'hora de decidir les quatre guanyadores, ja que els membres del jurat van estar més de dues hores qüestionant les que mereixien ésser premiades; tanta fou la dificultat, que es va fer públic també una llista addicional amb les obres finalistes, per considerar que eren fotografies ben dignes de ser apreciades. Hem de recordar ara i ací, qui

L'obra «Mans» de Joaquim M.ª Huguet va guanyar el Premi d'Honor del Ier Concurs de Fotografia

La Montse Llanas modelant el que seria Premi d'Honor del I Certamen - Concurs de Fotografia.

foren els membres del jurat:

Sr. Lluís M.ª Güell - artista
Sr. Jordi Olavarrieta - fotògraf
Sr. Pere Català i Roca - fotògraf
Sr. Eloi Miralles - coneixedor del fet casteller
Sr. Josep Just - president del Patronat de la Colla «Castellers de Vilafranca», com a representant de la Collà.

Van actuar com a secretaris dos dels membres de la comissió de cultura, el Manel Martín i el Joan Bosch.

Les obres guanyadores, amb el nom dels seus autors, foren les

següents:

Premi d'Honor - «Mans» de Joaquim M.ª Huguet, de Barcelona
Primer Premi - «Eufòric» de Josep Anton Esteve, de Vilafranca
Segon Premi - «S/T» de Josep Rovira, de Vilafranca
Tercer Premi - «Primer Tres de Nou» de Fèlix Miró, de Vilafranca

Veritablement hauríem d'estar ben orgullosos de la participació obtinguda, del ressò amb què ha comptat la convocatòria d'aquest concurs, sobretot si pensem que el tema érem nosaltres mateixos, i de la gran concurrència de

persones que han visitat l'exposició. Sembla ser que els de cultura ja tenen pensat el concurs del II Certamen, crec que hem de desitjar-los que tinguin fe i que tirin endavant aquest tipus d'iniciatives que seran molt beneficioses per a la nostra colla i que tindran el recolzament d'aquesta, com l'han tingut fins ara. Moltes felicitats als guanyadors d'aquest any i a la Junta de la Colla, simplement per ser-ho. Que Tots els Sants siguin amb vosaltres, amén.

Mossèn

La sortida de Bagà

«Caliu, tiberi i calers» podria ser l'eslògan que resumís la sortida del dia 6 de desembre passat al capdamunt del Berguedà. Per la ruta-eix del Llobregat mai no havíem arribat tan lluny -a no ser que fos per anar al Principat d'Andorra a través del túnel del Cadí- com en aquesta oportunitat en què la nostra peculiar dèria castellera ens portà a actuar a la pintoresca vila de Bagà, que celebra la tradicional Festa del Minaire.

Hi arribàrem amb quasi mitja hora de retard sobre l'horari anunciat i després d'aparcar i de travessar pràcticament tot el poble, férem cap a la plaça de Catalunya, enfront l'Ajuntament, on ja ens esperaven gairebé tots els seus estadants. El dia era esplèndid i el caliu amb què ens reberen va sorprendre agradosament. L'eufòria i els aplaudiments foren dignes d'una diada castellera. L'exhibició s'anà desgranant enmig l'entusiasme d'un públic fervorós, part del qual col·laborà a la pinya dels tres de set i del quatre de set; també bastírem el quatre de sis amb l'agulla i el tres de sis per sota, ambdós nets, i finalment el pilar de cinc portat al balcó on el batlle de la vila va recollir l'enxaneta i tot seguit se li lliurà una placa d'agraïment per a tota la colla. Llàstima que només érem un centenar just de castellers (als noranta-nou arribats amb els au-

tocars, s'hi va afegir a darrera hora el matiner Carbó que prèviament havia passat per Andorra a *carregar*), car aquella bona gent es mereixia quelcom més. Encara, però, davant l'oficina de la *Caixa* que pagava -i molt bé, per cert- aixecàrem un cinc de sis net i un parell de pilars de quatre simultanis. Una passejada pel poble, tot esperant l'hora de tornar als autocars per anar a dinar ens descobrí la seva part més antiga, amb la magnífica plaça porxada de Galzeran de Pinós, presidida per l'estàtua-monument dedicat a aquest noble baró dels nostres ancestres.

La davallada en direcció cap a Berga i l'empinada costa que mena al llogaret de Sant Corneli (de Cercs) ens agafaren amb la panxa buida i més d'un va acusar un evident vertigen tot mirant el panorama amb el Llobregat al fons de l'estreta vall. L'àpat va ésser pantagruèlic: vinga safates d'amanida, de pernil i de pebrot escalivat, amb *fustes* d'embotits per començar. Seguidament, calamars a la romana i *nervis* per als que es pensaven que ja s'havia acabat la teca. I, de fet, només havíem arribat pràcticament a la meitat; després van arribar successivament: tall rodó de vedella amb bolets, peus de porc estofats, cuixes de gall dindi guisades i conill rostit amb salsa. *Demasié*; Per postres, una espècie de *plum-*

cake casolà, que no estava gens malament, voltat d'ametlles i avellanets i acompanyat de moscatell a cor què vols. Cafè i copa per acabar i cap a prendre la fresca enmig la gresca d'una colla sado-llada i ben tipa després de tanta fartanera. Davant del restaurant Santa Bàrbara -que aquest era el nom d'aquesta autèntica *troballa* que segurament més d'un casteller no trigarà a tornar a visitar ben aviat- uns quants *se la van carregar* perquè ara amb la panxa ben plena, el cap de colla els va manar de plantar un cinc de cinc net simultàniament amb un pilar de quatre, mentre els altres, a dures penes, això sí, *feien la digestió*.

Tot seguit, carretera i manta fins a casa, amb una breu parada abans de l'autopista per tal d'*obrir les aixetes* i buidar part de les moltes cargues de vi que havíem consumit.

En fi, una bona sortida que valdrà la pena de repetir algun dia. L'agraïment al Torné perquè va permetre la descoberta del lloc, tot seguint els assenyats consells dels seus *jefes*. Gràcies a ells, tota la colla va poder assaborir un àpat ben casteller, d'aquells que es recorden... I si algú encara es va quedar amb gana, per força haurem de pensar que no deuria ser amb tal gana, sinó amb *ganes* de tornar-hi. Potser l'any que ve?

GARGANTUA

No va ser la primera

Llegint l'últim «El Figarot» vaig quedar una mica bocabadat en veure un article signat pel «Mos-sèn» que es titulava «la primera exposició a Cal Figarot».

Si no vaig errat, una exposició és donar a conèixer un treball que té algun sentit, tant històric com de divulgació. En el cas a què es refereix el «Mossèn», sí que és el primer cop que s'han donat a conèixer unes obres d'uns artistes no vilafranquins, i haig de dir també que les obres em van agradar molt.

Ara, refresquem la memòria: també em van impressionar molt les exposicions que es van fer els primers cops a Cal Figarot, quan tot era una runa i es va haver de desembrossar el local, emblanquinar sostres i parets, posar unes moquetes velles a terra, buscar fotografies de tots els companys... Aquesta sí que va ser la primera i capdavantera, després n'hi va haver moltes més, a una mitjana de dues a l'any, que van comptar amb la col.laboració d'un gran nombre de membres de la colla.

Podria ser que aquestes exposicions no tinguessin un caire tan cultural com el que voldríem que fossin, però hi ha un treball d'un grapat de gent que, esmerçant hores del seu temps lliure, ha fet una tasca molt bona i que cal agrair.

Ara ja teniu una sala molt maca!

Pere

Una valuosa notícia

El Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya ha fet una aportació de dos milions de pessetes als Castellers de Vilafranca, com a subvenció per a la segona fase -ja feta- de la restauració de la nostra seu social, Cal Figarot.

Volem fer constar el nostre agraïment, i deixar constància que el suport que ens dóna la Generalitat de Catalunya ens encoratja a seguir amb la costosa tasca de restauració i condicionament del nostre Casal Casteller.

Felicitació del president de la Generalitat

Al número passat de «El Figarot» ja vam fer referència de la felicitació que el president de la Generalitat de Catalunya, Molt Honorable Jordi Pujol i Soley, va enviar a la nostra colla després d'haver aconseguit de carregar el tres de nou amb folre, el dia 31 d'agost passat. Reproduïm aquesta carta donada la importància que pensem que té com a reconeixement per part de la primera autoritat de Catalunya al nostre primer castell de nou.

EL PRESIDENT
DE LA
GENERALITAT DE CATALUNYA

Barcelona, 4 de setembre de 1987

Colla Castellers de
VILAFRANCA DEL PENEDES

Benvolguts amics,

Heu aconseguit un gran èxit, un èxit que marca una fita important en la vostra història castellera. Heu carregat un "tres de nou amb folre" per primera vegada. I això és important i mereix que el President de la Generalitat us felicit i participi de la vostra alegria.

Que per molts anys continueu aixecant castells, superant-vos i deixant ben alt el nom de Vilafranca i de Catalunya.

Cordialment,

Jordi Pujol

cj.

PEUGEOT

309

ÉS UNA ALTRA HISTÒRIA

Tallers Auto - Tractor, S.A

Comerç, 3

☎ 890 24 11 - 890 29 32

VILAFRANCA DEL PENEDÈS (Barcelona)

El seu concessionari **PEUGEOT TALBOT**

